

HỒI THỨ TÁM

CHIẾC QUAN TÀI RỪNG RỌN

Nghe tiếng la hét nhìn trở lại thấy cái vòng lửa bay vù vù. Đỗ Dự vội chống đao xuống đất nhảy lên bệ tam cấp. Vừa lúc đó cái vòng lửa đung vào bậc tam cấp đêm âm một cái. Nhìn xuống chân Đỗ Dự hú hồn, nếu chàng không nhảy lên bệ đá cái vòng lao vào người chàng không chết cũng bị thương nặng.

Nhìn kỹ chiếc vòng Đỗ Dự nói:

- Muôn tâu bệ hạ cái vòng này là vòng của xác ướp, hạ thần bị nó đuổi theo vì cái tội cầm đao đi hộ tống hoàng thượng. Nếu không có tiếng la của quân lính chắc hạ thần không chết cũng phỏng nặng rồi. Nhờ ơn đức hoàng thượng mà thần thoát nạn, thật hồng phúc lớn lắm.

- Qua thật cái người chế ra xác ướp này tài tình quá. Bây giờ mình phải dẹp cái vòng này cho yên...

Đỗ Dự ra lệnh cho quân lính lấy gậy gõ xeo cái vòng lại một góc lảng và lấy dây ràng chặt không cho nó di chuyển...

Trong khi quân lính đan xeo đi vòng vào góc lảng thì Quán Bật tiến lại gần Tấn Võ Đế.

- Muôn tâu thần đã kiếm ra nhiều bí mật trong gian phòng này kính hoàng thượng lại quan sát kẻ tấu bản “Bằng phi Vũ Tuyết” .

- Kẻ nào tấu bản nhạc này vậy?

- Muôn tâu, hạ thần kiểm tra nguyên nhân có bản nhạc ấy nổi lên chứ không có kẻ nào tấu cả.

Quán Bật đưa mọi người lại căn phòng và chỉ tám phen chẳng chịt dây nhợ rồi nói.

- Muôn tâu, những sợi dây này chính là những dây của loại đàn do Khổng Minh chế ra. Âm điệu phát ra chính từ nước và cá trên nhảy xuống làm cho đàn kêu nước hết đàn ngưng, Khổng Minh tài hoa thiệt.

- Thần thấy tiếng nước và tiếng cá quẫy trong phòng này. Bệ hạ có để ý xem thỉnh thoảng có vài giọt nước nhiều xuống có tiếng đàng nhỏ vang lên đó...

- Như vậy ta thử trải nghiệm bằng cách đổ nước thả cá xem sao nhé...

Nói dứt lời Tấn Võ Đế chẳng đợi Quán Bật trả lời ra lệnh cho quân lính làm liền

Mọi người hồi hộp chờ đợi, Tấn Võ Đế, Đỗ Dự, Quán Bật đều được kêu nhìn vào căn phòng.

Họ vừa nhìn thấy nước nhỏ xuống thì tiếng nhạc nổi lên đúng điệu “Bằng phi Vũ Tuyết”. Nhạc nổi lên làm mọi người thấy gai gai nơi xương sống bầm loạn tâm thần. Họ phải bịt tai lại để quan sát, đúng là giọt nước tiếng trầm, giọt nước nhỏ tiếng bổng, và một lần cá rơi là tiếng nhạc ngân vang thật lâu. Cá nằm trên sợi dây cho đến khi cá rớt xuống âm thanh ngân thật lâu và thật dài.

- Nước đổ xuống gian phòng này thoát đi đâu các khanh.
- Co thể thoát ra suối sông nào đó, thưa hoàng thượng.
- Phải tìm hiểu chuyện này.

Sau khi trắc nghiệm lại vụ nhạc. Tấn Võ Đế quay lại cái bệ đá và nói:

- Ta phải tìm hiểu cái bệ đá này rồi giả quyết cách các chuyện khác...

Đuốc được đốt lên sáng trưng, Tấn Võ Đế leo lên bệ đá, Đỗ Dự, Quán Bật leo lên theo

Lên hết bậc tam cấp tới bệ đá hình buông tất cả đều phát giác còn một bệ đá hình bát giác. Họ lại leo tam cấp lên bệ đá hình bát giác và mọi người ngạc nhiên trên bệ đá hình bát giác là một chiếc quan tài không lồ.

- Quan tài Không Minh

Quán Bật vừa reo lên thì Tấn Võ Đế nói liền.

- Có lẽ thần bốc nói đúng.

Quán Bật quan sát chiếc quan tài thấy có đầy râu và đầy không nhúc nhích.

- Muôn tâu, xin cho quân lính tới thử xô xem chiếc quan tài này thế nào?

Tấn Võ Đế cho ý kiến Quán Bật đúng, ra lệnh cho Đỗ Dự đưa quân lính lên xô chiếc quan tài.

Tám tên lính ngự lâm quân lực lưỡng được đều tới xô chiếc quan tài không nhúc nhích một chút nào cả.

- Có thể quan tài xây liền với bệ vậy thì mở nắp ra xem sao.

- Tấn Võ Đế lại đồng ý với Quán Bật cho lệnh quân lính tới cạo râu tìm kẻ hở nắp quan tài. Cạo râu ra, quang tài sáng choang màu đá quý với những nét chạm trở tinh vi. Hình con rồng đang vờn mây lấp lánh dưới ánh đuốc làm mọi người chú ý đến miệng rồng nhe nanh vuốt với chữ thọ nơi miệng.

Tấn Võ Đế, Đỗ Dự, Quán Bật đều lấy tay mò mẫm lần mò tìm xem chung quanh quan tài có chỗ nào mở quan tài không.

Cả ba đều thất vọng không tìm ra chỗ mở cơ quan, Đỗ Dự rút gươm ra định nạy nắp quan tài. Quán Bật mò mẫm một hồi tìm ra hàng chữ “Áo quan chỉ mở nắp, khi tranh ăn với rồng”.

- Tranh ăn với rồng, rồng nào rồng sống hay rồng chết mà tranh ăn. Chữ nghĩa gì lắm lắm quá. Rồng trên hình vẽ mà làm sao tranh ăn với nó được. Các khanh thử nghĩ xem sao Không Minh lại lắm lắm vậy.

- Muôn tâu không chắc Khổng Minh lắm lắm đâu, mình thử lấy chữ Thọ ra khỏi miệng rồng xem sao.

Quản Bật thò tay lấy chữ Thọ ra khỏi miệng rồng nhưng không làm sao lấy ra khỏi.

- Muôn tâu chữ Thọ có chút xíu mà thần không sao lấy ra được...

Đỗ Dự nghe Quản Bật nói vậy mình sức mạnh, lấy hết công lực kéo chữ thọ ra khỏi miệng rồng nhưng cũng không sao kéo nổi.

- Quả là khó tranh ăn quá.

- Muốn tranh ăn phải chấp nhận khó khăn nhất là tranh ăn với rồng thì phải dùng trí chớ. Các khanh cần phải suy nghĩ...

- Thần nghĩ ra rồi. Ngày trước ông cha thần thường dùng một thứ nhựa cây trộn với trứng chim chế thành một thứ keo dán rất chắc, thứ keo này phải dùng lửa đốt mới rã ra được... Chắc chớ thọ dán bằng thứ keo này. Xin cho đốt lửa sẽ gỡ được chữ thọ.

- Khanh nói đúng, khanh thực hiện đi...

Tuân lệnh Tấn Võ Đế, Đỗ Dự và Quản Bật lấy than bỏ vô miệng rồng rồi quạt lửa. Quả như rằng chỉ một phút lấy chữ thọ ra dễ dàng... Nhưng lấy chữ thọ ra nắp quan tài vẫn không mở. Chợt Quản Bật nhìn thấy một cái đèn treo lủng lẳng trên nắp quan tài liền nói :

- Muôn tâu bệ hạ chắc cái đèn này là cơ quan mở nắp quan tài ...

Đỗ Dự nhìn vào miệng rồng thấy cái khoen liền lên tiếng.

- Xin kéo cái khoen rồi hãy đi tới cái đèn .

Đỗ Dự thò tay kéo cái khoen nhưng kéo mãi không ra.

- Kêu quân lính dùng dây kéo cái khoen.

Đỗ Dự tuân lệnh vua kêu lính ngự lâm cột dây kéo cái khoen. Một tiếng nổ nư sấm vang lên nắp quan tài mở ra với làn khói xám, mọi người sợ hãi chạy, bịt miệng lại nhưng chẳng ai làm sao. Tấn Võ Đế chờ tan làn khói xám, nhìn vô quan tài chẳng thấy xương cốt gì cả, chỉ thấy một chiếc hộp nhỏ bằng ngọc xanh hình bầu dục, chiếc hộp chỉ to bằng nắm tay. Đỗ Dự thấy chiếc hộp toan dơ tay bê ra Quản Bật ngăn.

- Thánh thượng là bậc đức dày, xin để thánh thượng lấy hộp chắc an toàn hơn chúng ta những người đứng mỏng, đụng tới e không tốt. Quý vật phải dành cho quý nhân...